

Od Autorki

Kodowanie to nic innego jak przetwarzanie informacji na kod, czyli umowny system znaków. Bez umiejętności rozumienia kodów trudno jest się odnaleźć w dzisiejszym świecie. Z kodami spotykamy się obecnie na każdym kroku. I wciąż ich przybywa. Kodami są przecież nie tylko programy komputerowe, lecz także nuty, znaki drogowe, numery telefonów, gesty, symbole państw czy sygnalizacja świetlna... Język również jest kodem.

Nie należy o tej „wszędobylskości” kodów zapominać, gdyż – jak pisze Anna Świć¹ w artykule *Przedszkolak w świecie kodowania* – wąskie (a zatem nie do końca właściwe) rozumienie kodowania jest dość powszechne:

Wielu nauczycielom i rodzicom kodowanie kojarzy się z pracą przy komputerze, z długim i mozolnym wpisywaniem linijek kodu, z brakiem relacji społecznych, a nawet pracą w samotności, więc wprowadzanie tego typu aktywności na etapie przedszkolnym może wydawać się zbędne lub wręcz szkodliwe².

Czy zatem wprowadzanie elementów kodowania w przedszkolu to dobry pomysł? Czy nie jest na to jeszcze za wcześnie? Przecież przedszkolaki potrzebują ruchu, radosnej i twórczej zabawy... Czy nauka o kodach może im tego dostarczyć? Jak najbardziej! Wszak „głównym celem uczenia najmłodszych kodowania nie jest próba wyszkolenia przyszłych programistów, a rozwój uniwersalnych kompetencji, przydatnych na każdym etapie życia”³. To właśnie staram się pokazać w mojej publikacji, w której narzędzia i metody, opierające się na radosnej zabawie przy piosenkach, dostosowane zostały do możliwości i potrzeb dzieci w wieku przedszkolnym.

Warto zwrócić uwagę na to, że informacje nierzadko koduje też nauczyciel – na przykład kiedy kładzie palec na wargach i „mówi” dzieciom w ten sposób: *Proszę o ciszę*. Dzieci również korzystają z kodów – na przykład gdy podnoszą palec do góry, komunikują w ten sposób: *Chcę coś powiedzieć*. Im szybciej dziecko wejdzie w świat kodów i będzie potrafiło go rozumieć, tym lepiej będzie sobie radziło w społeczeństwie. Zanim jednak dziecko samo zacznie tworzyć kody, ważne jest, by zrozumiało, jak one działają, i potrafiło zgodnie z nimi postępować. Temu przede wszystkim mają służyć zebrane tutaj zabawy.

---

1) Anna Świć jest autorką popularnego bloga *Kodowanie na dywanie*: www.kodowanienadywanie.blogspot.com

2) A. Świć, *Przedszkolak w świecie kodowania*, [w:] „Blżej Przedszkola” nr 4.211/2019.

3) Tamże.

W skład publikacji wchodzi: książeczka zawierająca opisy zabaw oraz 2 płyty CD z 16 piosenkami i podkładami muzycznymi do nich. Proponowane aktywności, które dodatkowo wspaniale rozruszają organizm i pomogą ćwiczyć koncentrację uwagi, można wykorzystywać między innymi jako wstęp czy przerywnik do zajęć, w czasie których dzieci będą uczyć się samodzielnego kodowania, rozwijania umiejętności matematycznych, technicznych itp. Piosenki towarzyszące zabawom łatwo wpadają w ucho, aktywizują ruchowo, integrują z grupą i doskonalą u dzieci kompetencje potrzebne do rozwoju umiejętności kodowania i rozumienia świata kodów.

Publikacja przeznaczona jest do pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym oraz w młodszym wieku szkolnym, a także z tymi starszymi dziećmi, dla których poruszanie się w świecie kodów stanowi – z różnych powodów – prawdziwe wyzwanie. Zabawy przeznaczone są przede wszystkim do pracy w grupie, ale zdecydowana większość nadaje się także do przeprowadzenia podczas indywidualnych zajęć z dzieckiem w przedszkolu czy szkole, jak również w domu – jeżeli dziecku będzie towarzyszyła w zabawie co najmniej jedna osoba.

Zabawy zaproponowane w publikacji rozwijają u dzieci umiejętność logicznego i abstrakcyjnego myślenia, wyciągania wniosków, analizy i syntezy – zarówno słuchowej, jak i wzrokowej. Ćwiczą pamięć, zdolność do klasyfikowania, obserwowania, naśladowania, zdolność do samokontroli. Rozwijają umiejętność poprawnego wykonywania instrukcji (typu: *Jeżeli tak – zrób to, jeżeli nie – zrób tamto*), przestrzegania kolejności ruchów, poruszania się według kodu. Rozwijają orientację przestrzenną, utrwalają kierunki. Zachęcają do współdziałania, wywołują radość, uczą precyzyjnej komunikacji. Wreszcie uczą dzieci traktowania błędów nie jako porażki, ale jako czegoś, co jest naturalne i co powinno jedynie stanowić wyzwanie na przyszłość.

Zdobyte w ten sposób kompetencje są niezbędne przy samodzielnym kodowaniu, ale pomogą też w bardzo wielu innych aspektach życia – zarówno teraz, jak i w przyszłości: nie tylko w programowaniu, ale chociażby w doskonaleniu umiejętności matematycznych czy przyswajaniu innych nauk ścisłych, poruszaniu się po ulicy, prawidłowym reagowaniu na różne sygnały, korzystaniu z urządzeń elektronicznych, posługiwaniu się instrukcjami albo graniu w różne gry (na przykład w szachy). Przydadzą się także w nauce czytania i pisania.

Życzę udanej zabawy!
Agnieszka Kornacka